

© Photo by Shane Leonard

Стивен Кінг — неймовірно популярний американський письменник, який може похизуватися тим, що майже кожен його твір стає літературною сенсацією та стовідсотковим бестселером. За понад 40 років його творчої діяльності світ побачило безліч романів, накладі яких давно перетнули межу в третину мільярда примірників. Він володар численних престижних літературних нагород і має чималу армію шанувальників, яка незмінно поповнюється.

Остання книга легендарного циклу Стивена Кінга! Тривалі мандри стрільця Роланда добігають кінця. Проте реальний світ і художній настільки переплітаються, що вже самому Кінгу загрожує смертельна небезпека. Ціною надзвичайних зусиль герої рятують життя письменникові, а він — їм. І нарешті досягнуто омріяну мету — Багряного Короля переможено, нога стрільця ступає на сходи Темної вежі, він піднімається дедалі вище. Верхівка Вежі — фінал історії, геть не очікуваний, не той, якого прагне читач і... навіть сам письменник, а той, що його вимагає надісторія.

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8584-2

9 786171 285842

ТЕМНА
ВЕЖА

СТІВЕН
КІНГ

СТІВЕН
КІНГ

ТЕМНА ВЕЖА
ТЕМНА ВЕЖА VII

STEPHEN KING

THE DARK TOWER
THE DARK TOWER VII

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

ТЕМНА
ВЕЖА

ТЕМНА ВЕЖА VII

РОМАН

Переклад з англійської Олени Любенко

ХАРКІВ **КЛУБ**
2021 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Друкується за сприяння
«Andrew Nurnberg Associates International Limited»

Перекладено за виданням:
King S. The Dark Tower. The Dark Tower VII : A Novel /
Stephen King. — New York : Scribner, 2004.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*
Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-617-12-8584-2
ISBN 978-1-880418-62-2 (англ.)

© Stephen King, 2004
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2011, 2015, 2017, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2011

Той, хто говорить, не маючи уважного слухача, — німий.

Отож, Постійний читачу, цю останню книгу циклу Темної вежі
я присвячую тобі.

Довгих днів і приємних ночей.

Не чув? Таж розлягався шум
І гомін, наче подзвін по душах згублених,
По тих мандрівниках, ровесниках моїх,
Що з них той був міцний, а той — володар дум,
Хоробрий той, але zostавсь лиш сум.
«Утрачені!» — той плакав дзвін по них.

Та жоден їхній дух спокою не знайшов,
Усі прийшли поглянути на поступ мій,
Останнє полотно у рамі тій живій!
В червонім полум'ї палає кожен, хто дійшов.
Я їх впізнав. Без страху ріг до губ приклав
І засурмив: «Чайльд Роланд до Вежі Темної прийшов»

Роберт Браунінг

«Чайльд Роланд до Вежі Темної прийшов»

Я народився
З шестизарядником в руці, із ним стоятиму
На смерть і з ним віддам кінці.

«Бед Компані»

Ким же це я став,
Друже мій найвірніший,
Всі, кого я знав,
Одалились, зникли.
Можеш мати все,
Мою імперію багна,
А я зраджу тебе,
Болю тобі завдам.

Трент Резнор

19

99

ВІДТВОРЕННЯ

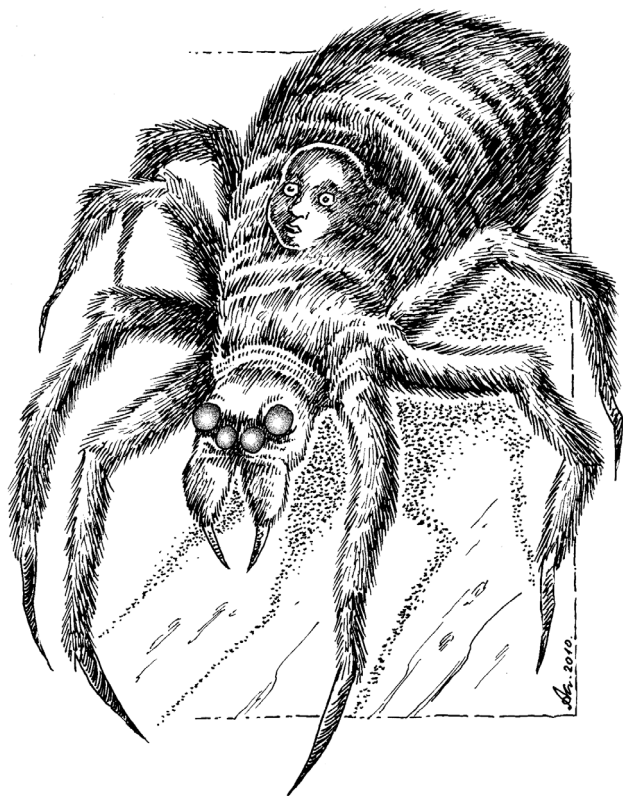
ВІДКРИТТЯ

СПОКУТА

ПОНОВЛЕННЯ

ЧАСТИНА ПЕРША

МАЛЕНЬКИЙ
ЧЕРВОНИЙ КОРОЛЬ
ДАН-ТЕТЕ

РОЗДІЛ I

КАЛЛАГЕН І ВАМПІРИ

Один

Колись панотець Дон Каллаген був католицьким священиком в одному містечку (Салемз-Лот — так воно називалося), що нині щезло з лиця землі й усіх можливих карт. Та не те щоб Каллаген цим надто переймався. Такі поняття, як реальність, втратили для нього свою вагу.

Зараз цей християнський (у минулому) священик тримав у руці язичницький предмет — різьблену черепашку зі слонової кістки. На дзьобі в неї видніла щербинка, на спині — подряпина у вигляді знака питання, але в цілому річ була прегарна.

Прегарна і могутня. Він відчував цю силу, що струменіла в його долонях, як електричні розряди.

— Яка гарна, — прошепотів він до хлопця, що стояв поряд із ним. — Правда ж, це Черепаха Матурин? Це вона?

Хлопцем був Джейк Чемберз. Він зробив чималий гак, аби зрештою потрапити майже до того самого місця, звідки почав свої мандри тут, на Мангеттені.

— Не знаю, — відповів Джейк. — Вона називає її «шольд-падада»¹, і ця річ може нам допомогти, але розбійників, які чигають нас он там, їй не знищити. — Він кивнув у бік «Діксі-Піг», побіжно подумавши, кого мав на увазі: Сюзанну чи Мію, — коли вжив той універсальний займенник жіночого роду «вона». Колись він сказав би, що це не має значення, бо ж дві жінки були так тісно пов'язані. Втім, тепер це важило. Чи важитиме невдовзі.

¹ Sköldpadda — черепаха (швед.).

— Ви станете? — спитав Джейк у панотця, маючи на увазі: «Чи станете ви на бій? Чи битиметеся? Чи вбиватимете?»

— О, так, — спокійно відповів Каллаген і поклав черепашку зі слонової кістки, з її мудрими очима й подряпаним панциром, у нагрудну кишеню, де тримав запасні набой до свого револьвера, потім через тканину погладив майстерно виконану річ, переконуючись, що вона вместилася надійно і не випаде. — Я стрілятиму, доки не закінчатся набой, а якщо кулі вичерпаються ще до того, як мене вб'ють, я вбиватиму їх... руків'ям револьвера.

Пауза була настільки нетривка, що Джейк її навіть не помітив. Але в тому ваганні до панотця Каллагена озвалася Білість. То була сила, яку він знав віддавна, ще з отрочтва, хоч згодом і пережив кілька років важкої зневіри, років, коли його розуміння тієї первинної сили спершу потьмяніло, а потім і вичахло геть. Але ті дні лишилися в минулому, Білість знову ввійшла в його душу, і він сказав за це Богові спасибі.

Джейк кивав, щось промовляючи, але Каллаген майже його не чув. Та й Джейкові слова не мали значення. На відміну від того, що казав інший голос — голос когось надто великого, щоб називати його Богом, —

(Гана)

от його слова були важливі.

Хлопчик має йти далі, мовив йому голос. Хай би що сталося тут, хай би що вас тут спіткало, хлопець має йти. Твою роль у цій історії майже скінчено. А от він ще не дограв свою партію до кінця.

Вони проминули оголошення на хромованому стовпчику («**ЗАЧИНЕНО, СПЕЦОБСЛУГОВУВАННЯ**»), Джейків нерозлучний другяка Юк дріботів між ними, задерши голову й роззявивши пащу в своїй звичній зубастій усмішці. Зійшовши сходами нагору, Джейк дістав з плетеної сумки, що її Сюзанна-Мія принесла з Кальї Брин Стерджис, дві тарілки — Орізи. Постукав одна об одну й, зачувши глухий дзенькіт, вдоволено кивнув. А тоді сказав:

— Перевірмо, що у тебе.

Каллаген підняв «рюгер», що його Джейк колись приніс із собою до Серединного світу з цього-таки міста, Кальї Нью-Йорка. Життя — це колесо, і ми всі кажемо спасибі. На мить панотець, неначе дуелянт, підніс барабан до правої щоки. Потім торкнувся нагрудної кишені, випнутої від патронів і черепахи. *Sköldpadda.*

Джейк кивнув.

— Всередині тримаймося разом. Ні на мить не розходитися, Юк посередині. На рахунок «три». А почавши, не зупиняємося.

— Не зупиняємося.

— Правильно. Ти готовий?

— Так. Нехай Божа ласка не покине тебе, хлопчику.

— І вас, отче. Раз... два... три. — Джейк прочинив двері, й разом вони ступили в тьмяне світло й хмару солодково-гострих пахощів смаженого м'яса.

Два

Джейк ішов на смерть (принаймні так він вважав), згадуючи дві речі, які сказав Роланд Дескейн, його справжній батько. *Битви, що тривають п'ять хвилин, породжують легенди, які житимуть тисячу років.* А також: *Тобі не потрібно помирати щасливим, коли прийде твоя пора, але маєш вмерти вдоволеним, бо прожив життя від початку до кінця так, як цього вимагало ка.*

Джейк Чемберз поглядом задоволеної людини окинув «Діксі-Піг».

Три

І до того ж кришталеву чистим поглядом. Його чуття загострилися до такої межі, що він відчував не лише запах смаженини, а й розмарину, яким її натерли перед приготуванням. Чув не тільки спокійний ритм свого дихання, й шепіт, схожий на шум хвиль прибою, шепіт крові, яка піднімалася до мозку на правому боці шиї й спускалася до серця на лівому боці.

А ще згадалися Роландові слова про те, що навіть найкоротший бій, від першого пострілу до падіння останнього трупа, завжди здається задовгим для тих, хто бере в ньому участь. Час розтягується, як пружка стрічка, до неозорої далечині. Тоді Джейк кивнув, хоч і не дуже зрозумів, про що йдеться.

Тепер він збагнув.

Першою думкою було те, що супротивників занадто багато — дуже, дуже багато. Джейк визначив, що їх близько сотні, й у більшості своїй то були люди, яких отець Каллаген називав ницими. (Око вихоплювало не лише чоловіків, а й жінок, та Джейк не сумнівався, що вони належать до одного виду.) Поміж них,

значно худіші за них людей, а деякі — тонкі, як шпаги, з мертвотно-блідими обличчями, оточені тьмяними синіми аурами, вгадувалися вампіри.

Юк горнувся ззаду до Джейкової ноги. На маленькій лисячій пичці з'явився похмурий вираз, у горлі клекало притишене піддивання.

У повітрі витав запах м'яса, але не свинини.

Чотири

«Отче, нам треба триматися на віддалі десяти футів один від одного, якщо зможемо», — проінструктував Джейк Каллагена перед дверима. І тепер, наближаючись до стійки метрдоателя, Каллаген відступав праворуч, витримуючи загадану відстань.

Також Джейк сказав йому, що треба закричати — якнайдовше і якнайгучніше. Тож Каллаген розтулив було рота, щоб заволати. Аж раптом до нього зсередини знову озвався голос Білості. Лиш одне слово було промовлено, але цього вистачило.

Шольдпада, сказав голос.

Каллаген досі тримав «рюгер» біля правої щоки, тож у нагрудну кишеню сягнув лівою рукою. Він бачив і відчував усе не настільки гостро, як його юний супутник, проте помічав чимало: помаранчево-червоні електричні світильники на стінах, свічки на кожному столику під скляними ковпаками відтінку яскравішої, гелловінської помаранчі, блискучі серветки. На стіні обідньої зали ліворуч висів гобелен, що зображав лицарів та їхніх дам, які сиділи за довгим бенкетним столом. В атмосфері зали витало відчуття (Каллаген не міг визначити, що його породило, надто вже тонкими і невловними були ознаки й сигнали) того, що відвідувачі приходили до тьми після якоїсь події: наприклад, невеличкої пожежі на кухні чи автомобільної аварії на вулиці.

«Чи після споглядання пологів у жінки, — подумав Каллаген, коли його пальці зімкнулися на черепашці. — В усі часи це було непоганою розвагою, що допомагала вбити час між закусками й основною стравою».

— А ось і ка-меї Гілеаду! — нервово вереснув хтось. Не людина — в цьому Каллаген був твердо впевнений. Надто гучним був той голос для людини. Глянувши вглиб зали, звідки він долинув, Каллаген побачив страховисько — покруч людини і птаха, вдяг-

нене в джинси й просту білу сорочку. Голова ж над сорочкою була забарвлена в темно-жовте завдяки лискучому пір'ю. Очі почвари здавалися вкрапленнями рідкої смоли.

— Хапайте їх! — зарепетувало страховисько-посміховисько й скинуло на підлогу серветку, під якою лежала зброя. На думку Каллагена, то був пістолет, але він більше скидався на бойове знаряддя з «Зоряного шляху». Як їх там називали? Фазери? Станери?

Та це не мало значення. Бо ж Каллаген мав значно ліпшу зброю і хотів, щоб її побачили всі присутні. Він змахнув начиння і скляний підсвічник з найближчого столика та одним рвучким рухом зняв скатертину, достоту як штука, що показує фокус. (Найменше йому хотілося у вирішальний момент перечепитися через шмат лляної тканини та беркицьнутися на підлогу.) Тоді, зі спритністю, в яку ще тиждень тому нізащо не повірив би, він скочив спершу на стілець, а з нього — на стіл. І вже звідти, підтримуючи *sköldpadda* пальцями під плаский живіт, підняв фігурку на всезагальний огляд.

«Я міг би й пісеньку промугикати, — подумав він. — Може, «Місячне сяйво тобі личить» або ж «Я залишив серце в Сан-Франциско».

На той час вони перебували всередині «Діксі-Піг» рівно тридцять чотири секунди.

П'ять

Вчителі старших класів, яким часто доводиться бувати серед учнів у класах, де ті виконують домашні завдання, чи в актових залах, підтверджують, що підлітки, хай навіть доглянуті, хай навіть щойно з душі, смердять гормонами, що їх так активно виробляють їхні тіла. Схожий сморід іде від групи людей, що перебувають у стресових обставинах. Саме його й відчув Джейк, чий відчуття балансували зараз на найгострішому вістрі.

Коли вони проходили повз стійку метрдотеля (Центральний збирницький пункт, як любив називати її Джейків батько), запах відвідувачів «Діксі-Піг» уже ослабнув і став запахом людей, що помалу заспокоюються після збудження. Та коли пташине страховисько завололо в дальньому кутку зали, Джейк Чемберз краще відчув запах присутніх. То був запах з металевим присмаком, досить схожий на кров, щоб розбурхати його гнів

та емоції. Так, він бачив, як Пташинка Твіті¹ скинув зі стола серветку, так, бачив зброю, що під нею крилася, так, розумів, що Каллаген, стоячи на столі, був легкою мішенню. Та все це турбувало Джейка значно менше, ніж мобілізаційний рупор, яким була горлянка Твіті. Джейк уже здійняв було праву руку, заміряючись метнути одну зі своїх дев'ятнадцяти тарілок і ампутувати голову, в якій ця горлянка засіла, аж раптом Каллаген підніс черепашку.

«Даремно, тут вона не допоможе», — подумав було Джейк. Але не встигла ця думка як слід оформитися в його мозку, як він збагнув, що черепашка діє. Йому все сказав їхній запах — з нього вивітрилася агресія. І ті, хто вже підводився з-за столиків — *ниці люди* з червоними дірами в лобах, вампіри з синіми аурами, що, здавалося, припишкли й набули насиченішого забарвлення, — повсідалися назад, а власне, гепнулися на стільці, неначе раптово втратили контроль над своїми м'язами.

— Хапайте їх, це ті, кого Сейр... — Слова Твіті урвалися. Його ліва рука (якщо таку бридку пазуристу лапу можна було назвати рукою) потяглася до зброї майбутнього й безсило впала. Очі втратили блиск і потьмяніли. — Це ті, кого Сейр... С-С-Сейр... — Знову пауза. І птахолюд сказав: — О сей, що за гарненька штучка у вас у руках?

— Ти знаєш, що це, — сказав Каллаген. Джейк просувався вперед, і Каллаген, пам'ятаючи вказівки хлопчика-стрільця, які той дав йому надворі («Щоразу, коли я повертатиму голову праворуч, я маю бачити твоє лице»), зліз зі столу на підлогу, щоб рушити слідом, тримаючи черепаху високо над головою. У залі повисла щільна тиша, хоч ножем різ, проте...

Проте була ще одна зала. Там лунав грубий сміх і хрипкі п'яні верески — гулянка, судячи з усього, і десь неподалік. Ліворуч. За гобеленом, на якому бенкетували лицарі та їхні дами. Щось там відбувається, подумав Каллаген, і це щось — наврод чи благодійний вечір гри в покер у клубі Лосів².

Він чув, як важко й часто дихає крізь роззявлену пащу Юк — маленький паровий двигун. Але були й інші звуки. Неприємне різке дріботіння вкупі з тихим навальним поклацуванням.

¹ Кенар із мультфільмів «Ворнер Бразерс».

² «Благодійне й заступницьке товариство Лосів» (часто відомі під назвою «Лосі») — організація і соціальний клуб, засновані 1868 року.

Від цього поєднання звуків у Каллагена стислися зуби й мороз продер поза шкірою. Щось ховалося попід столами.

Першим побачив комах, що наближалися, Юк. Він застиг, мов собака на полюванні, коли вчує дичину, — підняв передню лапу й виставив морду вперед. Якусь мить усе його тіло було нерухоме, хіба що темна оксамитова шкіра на носі ходила вперед і назад: Юк то показував стиснуті вістря зубів, то ховав їх, то знову виширявся.

Жуки посунули просто на них. Хай би чим вони були, Черепаху Матурин у піднятій руці Каллагена не мала на них жодного впливу. Товстун у смокінгу з картатими лацканами млявим голосом, у якому звучали мало не питальні нотки, заговорив до птахолюда:

— Вони не повинні пройти далі цієї зали, Меймане, і не повинні залишити її. Нам наказали...

Юк вистрибнув уперед, з-за зціплених зубів почулося гарчання. Звук був, поза сумнівом, Юкові геть не властивий і нагадав Каллагену коміксову «бульбашку» з написом «Гррррр!».

— Ні! — стривожено заволав Джейк. — Юк, ні!

Услід за хлопчиковим вигуком крики й сміх за гобеленом стихли — неначе до фолькен, що святкували там, зненацька дійшло, що тут щось коїться.

Але Юк не звернув на Джейкове застереження жодної уваги. Трьох ворогів він розчавив одразу. У тиші, що запанувала, хрускіт панцирів лунав особливо зловісно. Їсти їх він не хотів, просто, розмахнувшись і розчіплюючи зуби, жбурляв трупи (кожен завбільшки з мишу) в повітря. І решта жуків ретирувалися під стіл.

Він створений для цього, здогадався Каллаген. Можливо, колись давно всі шалапути існували саме задля цього. Їх вивели так само, як деякі породи тер'єрів, для...

Панотцеві роздуми обірвав хрипкий гук з-за гобелену.

— Г'юми! — закричав один голос, а за мить до нього приєднався інший: — Ка-г'юми!

У Каллагена раптом з'явилося абсурдне бажання крикнути у відповідь: «Gesundheit!»¹

Але не встиг він вигукнути ні це, ні будь-що інше, як у голові прогрімів голос Роланда.

---

¹ На здоров'я! (нім.)

Шість

— Джейку, йди.

Хлопець спантеличено озирнувся на Каллагена. Він ішов, схрестивши руки на грудях, готовий жбурнути Орізу в першого, хто поворухнеться. Юк повернувся на вихідну позицію за Джейком, хоч досі крутив головою, вишуковуючи можливу здобич. Його очі блищали від мисливського азарту.

— Ми підемо разом, — твердо сказав Джейк. — Отче, вони ж причмелені! І ми вже близько! Вони забрали її звідси... з цієї зали... повели через кухню...

Каллаген не відреагував. Тримаючи черепашку високо над головою (так тримають ліхтар у темній глибокій печері), він повернувся обличчям до гобелену. Тиша, що запанувала в тій залі, була стократ лячнішою за репет і гарячкове гелготіння сміху. Та тиша нагадувала дуло націленої зброї. І хлопчик зупинився.

— Иди, поки ще є змога, — мовив Каллаген, щосили намагуючись, аби голос його звучав спокійно. — Наздожени її, якщо вдасться. Це наказ твого діна. А також воля Білості.

— Але ти не можеш...

— Иди, Джейку!

Від цього крику чоловіки й жінки в «Діксі-Піг», ніці люди, поневолені *sköldpadda* чи ні, неспокійно забурмотіли. За звичайних умов їх цілком можна було б зрозуміти — адже з рота Каллагена лунав голос, що Каллагену не належав.

— У тебе є один-єдиний шанс, і ти мусиш ним скористатися! Знайди її! Як твій дін, я наказую тобі!

Зачувши, як Каллаген говорить голосом Роланда, Джейк широко розплющив очі й розтулив рота. Вражений, він роззирнувся навколо.

За секунду до того, як гобелен ліворуч від них відлетів убік, Каллаген зрозумів чорний жарт, що його цілком могло не вловити неуважне око. Смаженина на витканому бенкетному столі мала не поросячі, а людські обриси. Лицарі й дами їли людське м'ясо й запивали його людською кров'ю. Гобелен зображав трапезу людоджерів.

А тоді стародавні істоти, що теж вечеряли, відкинули непристойний килим і вихлюпнули в залу, пронизливо верещачи крізь величезні ікла, що навіки розперли їхні безформні роти, зробивши їх напіврозкритими. Їхні очі були чорні, як сама сліпота,

шкіра їхніх щік і брів — навіть тильні боки долонь — поросла буграми пухлин. Як і вампірів у обідній залі, їх оточували аури, але ядучо-фіолетової барви, настільки темної, що вона здавалася чорною. З очей і рота сочився якийсь гній. Деякі істоти швидко торохкотіли, деякі — сміялися. Здавалося, вони не відтворюють звуки, а вихоплюють їх із повітря, немов щось живе.

І Каллаген упізнав їх. Авжеж, упізнав. Хіба ж не один із їхнього кодла відправив його блукати світами? То були істинні вампіри, вурдалаки першого типу, чие існування тримали в суворій таємниці, поки не надійшла пора нацькувати їх на непроханих гостей.

І черепашка в його руках на них не діяла.

Каллаген побачив, як широко розплющуються від жаху очі Джейка, як лізуть мало не на лоба від вигляду тварюк, як блідне хлопчик, геть-чисто забувши про свою мету.

Не знаючи, які слова вирвуться в нього першими, поки сам їх не почув, Каллаген закричав:

— Першим вони вб'ють Юка! Прикінчать його в тебе на очах і вицмулять кров!

Зачувши своє ім'я, Юк загавкав. Від знайомого голосу Джейків погляд начебто прояснів, але Каллаген не мав часу й далі випробувувати хлопчикове везіння.

Черепаха їх не зупинить, та принаймні втримає решту. Кулі їх теж не зупинять, але...

З відчуттям дежавю (а чом би й ні, він уже переживав цей кошмар раніше, в будинку хлопчика, якого звали Марк Петрі) Каллаген сягнув рукою у відкритий комір своєї сорочки й дістав натільного хрестика. Той клацнув об руків'я «рюгера» й повис на грудях, світячись сліпучим синювато-білим світлом. Два давні створіння, що вже хотіли було захопити Каллагена й затягти в свою юрбу, зненацька сахнулися й завищали від болю. На очах у Каллагена їхня шкіра зашкварчала й стала плавитися. І Каллаген шалено зрадів.

— Забирайтеся, згиньте! — закричав він. — Сила Божа наказує вам! Сила Христова наказує вам! Ка Серединного світу наказує вам! Сила Білості наказує вам!

Попри це один з вурдалаків наважився кинутися до нього — безформний кістяк у стародавньому, замшілому костюмі з «метеликом». На шії в нього метлявсь якийсь старовинний орден... чи не мальтійський хрест? Рукою з довжелезними пазурами

істота спробувала хапнути хреста, але Каллаген відсмикнув його останньої секунди, й упир схибив — лапа вхопила повітря на дюйм вище. Без зайвих роздумів Каллаген блискавично викинув руку вперед і встромив кінчик хреста в пергаментно-жовтого лоба істоти. Золотий хрест увійшов у тіло, як розпечений рожен — у масло. Створіння в запліснявілому костюмі випустило протяглий крик болю й ляку та позадкувало. Каллаген висмикнув хреста. На якусь мить, поки старезне чудовисько не встигло затулити лоба лапою, очам Каллагена відкрилася діра від його хреста. А відтак крізь пальці мерця потекла жовта загусла рідина. Його коліна підігнулися, й він гепнувся на підлогу між двох столів. Решта вампірів відступили від нього; де-не-де залунали розлючені верески. Обличчя істоти, прикриті скоцюрбленими руками, вже провалювалося. Аура спалахнула, як свічка, та й згасла, і за мить від істоти вже не лишилося нічого, крім жовтої гнойовиці, що вихлюпувалася, як блювотиння, з рукавів піджака й холош штанів та збиралася в калюжу.

Каллаген виступив уперед, до решти почвар. Його страх випарувався. Зникла й тінь сорому, що нависала над ним з того часу, як Барлоу зламав його хреста.

«Нарешті вільний, — подумав він. — Вільний нарешті, Боже всемогутній, я вільний. — А потім: — Здається, я спокутував свій гріх. І це добре, чи не так? Дуже добре».

— К'инь яго! — хрипко викрикнув один з вампірів, виставляючи руки вперед, щоб затулити обличчя. — Дugna витгeбeнька 'вечого Бога, к'инь яго, як сміливий!

Атож, дурна витребенька овечого Бога. Чого ж вас од неї так сплющує?

Колись перед Барлоу він не наважився відповісти на кинутий виклик — собі на погибель. Але в «Діксі-Піг» Каллаген виставив хреста супроти істоти, що наважилася заговорити.

— Я не маю потреби випробовувати свою віру на вимогу такої тварюки, як ти, сей, — відрубав він, і слова лунко продзвеніли в тиші зали. Він уже відтіснив прадавніх майже до арки проходу до тієї зали, звідки вони висипали. На руках та обличчях передніх вампірів уже проступили великі темні пухлини, в'їдаючись у стародавній пергамент їхньої шкіри, немов кислота. — Та й усе одно я б не викинув такого давнього друга, як цей. Але сховати його? Добре, якщо вже вам так хочеться... — З цими словами він повернув хрестика на місце, за пазуху.

Тієї ж миті кілька вампірів рвонули вперед. Їхні ікласті писки скривилися в тріумфальних, як здавалося, гримасах. І Каллаген виставив уперед руки. Його пальці (а також руків'я «рюгера») палахкотіли, неначе облиті блакитним полум'ям. Очі черепашки також наповнилися вогнем, а панцир засяяв.

— Не підходьте до мене! — закричав Каллаген. — Сила Бога і Білості наказує вам!

Сім

Коли страхітливий шаман звернув своє лице до Прародителів, Мейман з роду тахінів відчув, що жахливі й прекрасні водночас чари Черепахи трохи ослабли. Хлопець уже зник, і це наполохало Меймана. Та вислизнути він ніяк не міг, тож був ще десь у ресторані, й це заспокоювало. Але якщо хлопчисько знайшов двері у Федік та скористався ними, Мейману буде непереливки, це вже точно. Бо Сейр звітував перед Волтером О'Димом, а Волтер О'Дим звітував лише перед самим Багряним Королем.

Спокійно. Все по черзі. І перше — розібратися з шаманом. Нацькувати на нього Прародителів. Потім знайти хлопця, крикнути, що його друг у біді й потребує його допомоги, це може подіяти...

Мейман (Кенар для Мії, Пташинка Твіті для Джейка) прокрався вперед і вхопив за руки Ендрю, гладуна в смокінгу з картатими лацканами, та його ще жирнішу подружку. І кивнув у бік Каллагена.

Тірана несамовито затрясла головою, й Мейману довелося розкрити дзьоба й засичати на неї. Маску, яку носила Тірана, вже добряче попсувала Детта Волкер, тож тепер та звисала клаптями в неї на підборідді й шиї. Посеред лоба, неначе зябра викинутої на берег риби, стулялася й розтулялася червона рана.

Мейман повернувся до Ендрю, відпустив його на секунду, щоби вказати на шамана, потім зловісно-прововистим жестом провів пазуристою лапою, яка була йому за руку, по своєму пір'ястому горлу. Ендрю кивнув і викрутився з пухких рук своєї жінки, коли та спробувала його стримати. Людська маска була настільки вдала, що показувала емоції *нищого* в пістрявому смокінгу: він вочевидь збирався з духом. А потім зі здушеним криком стрибнув уперед і вхопив Каллагена за шию — не руками, а товстими передпліччями. Тієї ж миті його коханка, репетуючи,

налетіла на Каллагена і вибила з його руки черепашку. *Sköldpadda* впала на червоний килим, відлетіла під стіл і там лишилася (як і один паперовий човник, що його дехто з вас може пам'ятати), вибувши з нашої історії назавше.

Прародителі все ще трималися віддалік, як і вампіри третього типу, що бенкетували в сусідній залі, проте *ниці люди*, чоловіки й жінки, вчули слабину і посунули на Каллагена: спершу нерішуче, але з кожним кроком їхня сміливість дужчала. Вони взяли його в кільце, якусь хвилю потупцями на місці, а тоді навалилися на нього всім своїм кагалом.

— Пропустіть мене іменем Господа! — закричав Каллаген, але, звісно, це не допомогло. На відміну від вампірів, істоти з червоними ранами на лобах не боялися імені панотцевого Бога. Єдине, на що він міг сподіватися: Джейк не зупиниться і, боронь Боже, не повернеться, вони з Юком щодуху помчать до Сюзанни. Врятують її, якщо зможуть. Помруть разом з нею, якщо — ні. І вб'ють її дитину, якщо випаде така нагода. Боже, як же він помилився... Їм слід було обірвати життя цієї дитини в Кальї, коли ще була змога.

Щось вгризлося йому в шию. Тепер вампіри нападуть, незважаючи на хрест. Щойно вловивши слабкий подмух його крові, вони налетять на нього, мов ті акули (акулами вони й були). Господи, дай мені силу, став подумки благати Каллаген. І раптом відчув, як у його тіло вливаються нові сили. Він відкотився ліворуч, і гострі пазурі шарпонули його сорочку, шматуючи її на смужки. На мить рука, в якій він тримав «рюгер», звільнилася. Він спрямував його на спітнілу, перекошену від ненависті фізіономію Ендрю і підніс дуло револьвера (приданого в далекому минулому для оборони домівки Джейковим батьком, чия підозрливість межувала з параноєю) до м'якої червоної рани посеред лоба *нищого*.

— Ні-ііі, ти не посмієш! — заверещала Тірана. Вона рвучко потяглася до зброї, і тієї самої миті її сукня спереду нарешті тріснула й назовні вивалилися масивні груди. Порослі густою шерстю.

Каллаген натиснув на гашетку, і залогою прокотилася оглушлива луна від пострілу. Голова Ендрю розірвалася, мов кавун, повний крові, забризкавши істот, що купчилися за його спиною, і ті, не вірячи власним очам, заверещали від жаху. У голові Каллагена встигла промайнути думка: «Непередбачений по-

ворот подій, га?» А ще: «Чи вистачить цього, щоб мене прийняли до клубу? Чи я вже стрілець?»

Поки що, напевно, ні. Адже був ще птахолюд. Він стояв просто перед ним, між двох столиків, роззявляючи й стуляючи дзьоба, і його горлянка пульсувала від збудження.

Каллаген посміхнувся і, звівшись на лікті (з рваної рани на горлі ринула на килим кров), узяв страховисько в приціл.

— Ні! — скрикнув Мейман, підносячи потворні лапи догори в спробі затулити морду, хоч і було це вочевидь марно. — Ні, ти не МОЖЕШ...

«Ще й як можу», — з дитячим тріумфом подумав Каллаген і знову вистрелив. Мейман заточився, позадкував на два кроки, потім ще на крок. Перечепився об стіл і впав спиною назад. У повітря над ним злетіли й ліниво опустилися на долівку три жовті пір'їни.

Каллаген почув ревище, не від люті чи страху, а від голоду. Запах крові нарешті залоскотав ніздрі спраглих прадавніх істот, і тепер жодна сила в світі не в змозі була їх зупинити. Тож, якщо він не хотів долучитися до їхнього числа...

Панотець Каллаген, що колись у Салемз-Лоті був священником, отцем Каллагеном, спрямував дуло «рюгера» на себе. Він не гаяв часу на вишукування вічності в темряві ствола, просто міцно притиснув його собі до підборіддя знизу.

— Хайл, Роланде! — сказав він, знаючи

(*хвиля їх піднімає хвилю*), що його чують. — Хайл, стрільцю!

Коли старезні чудовиська кинулися на нього, його палець міцно притисся до гашетки. Сморід холодного неживого дихання накрив його з головою, але не відібрав мужності. Він ще ніколи не почувався таким сильним. Найщасливішими роками його життя були ті, які він провів звичайним блукальцем, не священником, а просто Каллагеном-з-доріг. І він відчув, що скоро йому буде подаровано свободу повернутися до того життя й мандрувати скільки заманеться. Бо виконав свій обов'язок, і то було добре.

— Знайди свою Вежу, Роланде, увірвися до неї й *дістанься аж до верхівки!*

Зуби давніх ворогів, тих стародавніх братів і сестер істоти, що звала себе Куртом Барлоу, вп'ялися в нього, як жала, проте Каллаген зовсім їх не відчув. Натискаючи на гачок і тікаючи від них навіки, він усміхався.

РОЗДІЛ II

НА ХВИЛІ

Один

На ґрунтовій дорозі, що привела їх до будинку письменника в Бриджтоні, Едді й Роланд натрапили на помаранчевий пікап з написом «ОБСЛУГОВУВАННЯ ЕЛЕКТРОМЕРЕЖ ЦЕНТРАЛЬНОГО МЕНУ». Неподалік обгинав гілки дерев, що загрозливо нависали над лініями електропередач, чоловік у жовтому шоломі й помаранчевому сигнальному жилеті. Чи відчув Едді щось тієї миті, якусь силу, що громадилася? Може, то був передвісник хвилі, що мчала Шляхом Променя їм назустріч? Згодом, коли він замислився над цим, то згадав, що відчуття таке було, але цілковитої певності не мав. Бог свідок, у той час він уже був у химерному настрої. А чом би й ні? Скільком людям випадає нагода зустрітися зі своїм творцем? Що ж... Стівен Кінг *не* створив Едді Діна, юнака, чий Кооп-Сіті був не в Бронксі, а в Брукліні. *Ще* не створив, бо ж то був рік 1977-й. Проте Едді не сумнівався, що з часом Кінг це зробить. А як інакше він міг тут опинитися?

Едді зупинив машину перед пікапом, вийшов і розпитав спітного чоловіка з гілкорізом у руці дорогу до Черепахової алеї, що в Ловеллі. Працівник «Електромереж Центрального Мену» доволі охоче розповів, як туди проїхати, а наприкінці додав:

— Як хочете дістатися Ловелла ще сьогодні, їдьте трасою дев'яносто три. Болотяною дорогою, як її називають місцеві.

Він підняв руку й похитав головою, неначе передбачаючи заперечення з боку Едді, хоча той насправді й слова не сказав після того, як запитав про дорогу.

— Вона довша на сім миль і вся у вибоїнах, але сьогодні через Іст-Стоунгем ви проїхати не зможете. Копи все перекрили. Патрульні зі штату, місцева поліція, навіть управління шерифа округу Оксфорд.

— Ви жартуєте, — сказав Едді. Така відповідь здалася йому найбезпечнішою.

Електрик похмуро похитав головою.

— Ніхто до пуття не знає, що там сталося, але стріляли, може, навіть з автоматів, і вибухи були, от. — Він постукав по рації,

покоцаній і вкритій шаром білого пилу від зрізаних гілок, що висіла в нього на поясі. — Раз чи два за сьогодні я навіть чув слово на букву «т». Та це й не дивно.

Едді гадки не мав, про яке слово на букву «т» йдеться, але знав, що Роланд хоче рушати якнайшвидше. Він відчував стрільцеву нетерплячку в своїй голові, майже міг бачити нетерпеливе покручування пальцем, яким стрілець казав: «Їдьмо, їдьмо».

— Я про терористів, — стишуючи голос, пояснив електрик. — Люди не вірять, що в Америці може статися така дурня, приятелю. Але скажу тобі, ще й як може. Хай навіть не сьогодні, але рано чи пізно станеться. Хтось підірве Статую свободи чи Емпайр-Стейт-Білдинг, от що я думаю. Консерватори, або ліві, або трикляті араби. Забагато психів розвелосья.

Едді, поверхово обізнаний з наступними десятима роками історії, кивнув.

— Так, мабуть, ви праві. Та менше з тим. Дякую за інформацію.

— Це щоб ви не гаяли часу. — А коли Едді вже сідав за кермо «форда», що належав Джонові Каллему, спитав: — Містере, ви що, вскочили в халепу? У вас пом'ятий вигляд. І кульгаєте.

Атож, Едді втрапив у халепу: одна куля пройшла крізь його руку, друга застрягла в правій литці. Жодне поранення не було серйозним, і в подальшому вирі подій він майже про них забув. Але тепер вони нагадали про себе сильним болем. І чому, на Бога, він відмовився від флакона таблеток перкоцету, який пропонував йому Аарон Діпно?

— Ага, — кивнув він. — І тому їду в Ловелл. Мене вкусив собака одного мужика. Я ще з ним поговорю на цю тему. — Дивна історія, з погляду сюжету геть не трималася купи, але він не письменник. Сюжети хай Кінг вигадає. Втім, ця недолуга вигадка дала йому змогу сісти за кермо «форда-гелексі», перш ніж електрик спитав у нього ще щось, і це, з точки зору Едді, робило її вдалою. Він швидко завів двигун і поїхав геть.

— Розпитав дорогу? — спитав Роланд.

— Ага.

— Добре. Едді, все навалилося одночасно. Нам треба якнайшвидше знайти Сюзанну. А також Джейка і панотця Каллагена. Та й дитина вже на підході. Може, навіть уже народилася.

Коли виїдете на Канзас-роуд, поверніть праворуч, сказав електрик (Канзас, як в історії про Дороті, Тото й тітоньку Ем, все навалилося одночасно). Й Едді повернув. Тепер вони котили

на північ. Сонце ліворуч від них сховалося за деревами, й асфальтована дорога на дві смуги потопала в тіні. Едді практично відчував, як вислизає крізь пальці час, неначе якась казково дорога тканина, надто ковзка, щоби втримати її в руці. Він натиснув на газ, і старенький «форд» Каллема, хоч і розпачливо задеренчав, але трохи набрав швидкості. Едді розігнав машину до п'ятдесяти п'яти миль за годину й на цьому зупинився. В принципі, можна було й піддати газу, якби не дорога — звивиста й не дуже рівна.

З кишені сорочки Роланд витяг аркуш паперу з нотатника, розгорнув його і прикипів поглядом (хоча Едді сумнівався, що стрілець міг прочитати той документ, адже писані слова цього світу завжди будуть для нього загадкою). Угорі, над нерівним, проте розбірливим почерком Аарона Діпно (і вкрай важливим підписом Кельвіна Тауера) всміхався веселий мультяшний бобер, а під ним ішли слова: «СПРАВ, ХОЧ ГРЕБЛЮ З НИХ ГАТИ». Дурнуватий жарт.

«Дурних питань не треба, з тобою я не граюсь», — подумав Едді й зненацька широко всміхнувся. Саме такого принципу щодо нісенітниць досі дотримувався Роланд, і байдуже, що на Блейні Моно кілька вчасно поставлених дурних питань врятували їм життя. Едді відкрив було рота, аби зауважити, що документ, який міг виявитися найважливішим в історії людства (важливішим навіть за Велику хартію вольностей, Декларацію незалежності США чи теорію відносності Альберта Ейнштейна), мав замість заголовка тупий жарт, і спитати, як Роландові це подобається. Але не встиг він і слова сказати, як на них налетіла хвиля.

Два

Його нога зісковзнула з педалі газу, й це було добре. Якби вона лишилася на місці, вони з Роландом могли покалічитися чи навіть загинути. Коли їх накрила хвиля, контроль над «фордом-гелексі» втратив пріоритетне значення для Едді Діна. Той стан був схожий на мить, коли кабіна американських гірок на мить зупиняється на верхівці першої «гірки»... нахиляється... стрімко летить вниз... і ти разом з нею, а в лице вдаряє гаряче повітря літа, груди стискає і шлунок твій ширяє десь у тебе поза спиною.

Тієї ж миті Едді побачив, як усе, що було в салоні автомобіля Джона Каллема, злітає зі своїх місць у повітря — попільнички, дві ручки й скріпка з панелі приладів, дін Едді і сам дінів ка-мей,

старий добрий Едді Дін власною персоною. Не дивно, що він загубив свій шлунок! (Він не розумів, що й сама машина, плавно зупинившись на узбіччі дороги, також злетіла, ліниво погойдуючись вперед і назад на висоті п'яти-шести дюймів над поверхнею землі, як маленький човник на хвилях невидимого моря.)

А потім обсаджена деревами сільська дорога зникла. Бриджтон зник. Увесь світ згинув. Задзеленчали дзвоники тодешу, той огидний, нудотний звук, що викликав у нього бажання заскреготати зубами на знак протесту... та тільки зуби його зникли разом зі світом.

Три

Як і Едді, Роланд добре відчув, що його спершу піднімає в повітря, а тоді підвішує, наче річ, що цілковито перестала слухатися сили земного тяжіння. Він почув дзеленькіт і мав відчуття, що його проносить крізь товщу всього сушого, але збагнув, що то не справжній тодеш, принаймні не того різновиду, через який вони проходили раніше. То було дуже схоже на *авен каль*, як називав його Ванней (ці два слова означали «бути підхопленим вітром» чи «віднесеним хвилею»). Та тільки словом *каль*, на відміну від звичнішого *кас*, іменували стихійну силу, що спричиняла катастрофічні наслідки. Не вітер — ураган. Не хвиля — цунамі.

«Сам Промінь хоче звернутися до тебе, Базікало, — промовив у його свідомості Ванней. *Базікало* — давнє саркастичне прізвисько, що приліпилося до мовчазного сина Стівена Дескейна. Коли Роландові минув десятий рік, його кульгавий і неперевершений учитель перестав так його називати (певно, не без Кортowego втручання). — І тобі піде тільки на користь, якщо послухаєш його».

«Я слухатиму дуже уважно», — відповів Роланд, і його жбурнуло вниз. Він захлинувся повітрям, відчуваючи невагомність і нудоту.

Знову дзвіночки. Аж раптом він знову ширяв у повітрі, цього разу над кімнатою, заставленою порожніми ліжками. Одного погляду вистачило, щоб збагнути: саме сюди приводили Вовки дітей, викрадених з прикордонних Калій. А на дальньому боці кімнати...

Його вхопила за руку чиясь рука, хоч Роланд навіть подумати не міг, що в такому стані це можливо. Він повернув голову ліворуч і побачив поряд Едді. Оголений, той ширяв у невагомості.

Вони обидва були в чому мати народила, бо ж одяг їхній лишився у світі письменника.

Роланд уже побачив, куди показує Едді. Два ліжка на дальньому боці кімнати було зсунуто разом. На одному лежала біла жінка. Її ноги (ті самі, якими користувалася Сюзанна під час їхнього тодеш-набігу до Нью-Йорка) були широко розсунуті, а між них схилилася жінка з щурячою головою, жінка з роду тахінів — у цьому Роланд не сумнівався.

Поряд з білою лежала темношкіра, чиї ноги закінчувалися акурат під коліньми. І попри все: ширяння в повітрі голим, нудоту, тодеш, — Роланд ще ніколи в житті так щиро не радів, когось побачивши. Едді, звісно, відчував те саме. Роланд почув у думках, як той заволав од радості, і простягнув руку, щоб стримати молодого чоловіка. Він мусив його вгамувати, бо Сюзанна дивилася просто на них і (майже напевно) бачила їх. Тож, якщо вона щось їм скаже, він хотів почути кожне слово. Бо незважаючи на те, що ці слова поллються з її рота, до них, найпевніше, промовлятиме Промінь — голос Ведмеда або ж Черепахи.

На головах в обох жінок були металеві шоломи, з'єднані сталевим гофрованим шлангом.

«Це як злиття розумів у вулканців¹, — прокоментував Едді, знову наповнюючи своїм голосом Роландову голову і витісняючи все. — А може...»

«Цить! — перебив його Роланд. — Цить, Едді, заради твого батька!»

Чоловік у білому халаті вхопив з таці страхітливий на вигляд хірургічні щипці й відштовхнув щуроголову тахінку-медсестру. Він нахилився, зазираючи Мії між ніг і здіймаючи щипці над головою. Поблизу, у футболці з написами, складеними зі слів світу Едді й Сюзанни, стояв тахін з головою хижого коричневого птаха.

«Він відчує нас, — подумав Роланд. — Якщо ми залишимося тут достатньо довго, він неодмінно нас відчує й здійме тривогу».

Проте Сюзанна дивилася на нього, її очі під лінією шолома схвильовано блищали. Блищали від розуміння. Вона їх бачила, еге ж, це правда.

Вона промовила одне-єдине слово, і в момент неясного, проте вартото довіри спалаху інтуїції Роланд збагнув, що слово походило не від Сюзанни, а від Мії. І водночас то був голос Про-

¹ Раса гуманоїдів у всесвіті «Зоряного шляху».

меня, сили, наділеної розумом настільки, що вона відчувала всю серйозність загрози й прагнула захистити саму себе.

Часит — от яке слово вимовила Сюзанна. Він почув його в своїх думках, бо вони були ка-тет і ан-тет. У це слово безгучно склалися її губи, коли вона поглянула вгору, туди, де ширяли вони, ставши спостерігачами подій, що зараз, цієї миті, відбувалися в іншому часі й просторі.

Тахін з головою яструба підвів очі — можливо, простежив її погляд чи почув щось своїм надприродно гострим слухом. А тоді лікар опустив щипці й увігнав їх під Міїну сукню. Вона пронизливо закричала, й Сюзанна заводала разом з нею. І неначе безтілесне Роландове єство могла відштовхнути геть сила цих злитих воедино криків, стрілець відчув, що втрачає зв'язок з цим місцем, мчить угору, неначе кульбабка, підхоплена вітром. Але він відчайдушно тримався за те слово, щоб не загубити його. Воно принесло з собою яскравий спогад про маму, яка схилилася над його ліжечком. То було в кімнаті, де буяло різнобарв'я, в дитячій, кольори якої він тепер, звісно, знав, та маленьким хлопчиком міг лише сприймати їх, як діти щойно після пелюшкового віку сприймають усе — з цілковитим і беззастережним зачудуванням, з невимовним здогадом, що то все магія.

Вікна дитячої були з вітражного скла, яке, ясна річ, зображало дуги Чародійської веселки. Він згадав свою матір, яка нахилилася до нього. На її обличчі грали різні барви того прегарного й дивовижного світла, її каптур лежав на спині, тож маленький Роланд бачив своїми очима

(це все магія)

і душею дитини, яка любить, вигин її шиї. Згадав, що мріяв, як упадав би коло неї, як відбив би її у батька, якби вона погодилася, як би вони одружилися й народили власних дітей та жили вічно у казковому Осяйному королівстві; згадав, як вона співала йому, як Габрієла Дескейн співала своєму маленькому хлопчику, а він урочисто дивився на неї своїми широко розплющеними оченятами, і його обличчя вже мало на собі печать мінливих кольорів мандрівного життя; вона співала мелодійну безглузду пісеньку:

Голубочку милий мій,
Ягідки носи хутчій,
Чусит, чисит, часит,
В кошик насипати.

«В кошик насипати», — думав він, коли його жбурляло, невагомого, крізь п'ятьма й жахливе дзеленчання тодешу. Одного разу, коли він спитав, мама відповіла, що ці слова були не повною нісенітницею, а числівниками давньої мови. *Чусит, чисит, часит*: сімнадцять, вісімнадцять, дев'ятнадцять.

«Часит — це дев'ятнадцять, — подумав він. — Авжеж, це все дев'ятнадцять». А потім вони з Едді знову опинилися на світлі, гарячковому помаранчевому світлі, і там були Джейк і Каллаген. За лівою ногою в Джейка сховався Юк — його шерсть відстовбурчилася, зуби він шкірив у оскалі.

«Чусит, чисит, часит, — подумав Роланд, дивлячись на свого сина, такого маленького перед величезним кагалом ворогів у обідній залі «Діксі-Піг». — Часит — це дев'ятнадцять. В кошик насипати. Але який кошик? Що це означає?»

Чотири

На узбіччі Канзас-роуд у Бриджтоні дванадцятирічний «форд» Джона Каллема (сто шість тисяч миль на одометрі, а машинка ще тільки-но розбігалася, любив розповідати Каллем людям) ліниво погойдувався над м'якою землею, передні шини торкалися її, тоді здіймалися, щоб і задні могли на мить діткнутися ґрунту. Двоє чоловіків у салоні, що, здавалося, не лише знепритомніли, а й стали *прозорими*, перекочувалися ліниво в такт рухам машини, як трупи на затонулому човні. А довкола них плавав у повітрі різний мотлох, що його зазвичай повно в кожній машині, якою часто користуються: попільнички й ручки, скріпки й найдавніший у світі арахіс, монетка з заднього сидіння й соснова глиця з килимків на підлозі, ба навіть сам килимок. У темряві відділення для рукавичок несміливо торохкотіли об зачинену кришку різні предмети.

Якби в цей час нагодився хтось із перехожих, його б не на жарт перелякало це видиво предметів — і людей! людей, може, навіть мертвих! — які плавали в машині, як уламки катастрофи у космічній капсулі. Але ніхто не пройшов повз них. Мешканці цього боку озера Лонг-Лейк здебільшого дивилися на той берег, у бік Іст-Стоунгема, хоч там насправді вже нічого було видивлятися. Навіть дим — і той майже розвіявся.

Ліниво гойдалася машина, і в її салоні Роланд з Гілеаду повільно здійснювався до стелі, де його шия вперлася в брудну оббивку даху, а ноги з переднього сидіння потяглися за ним. Едді спо-

ВІД АВТОРА

Іноді в мене складається таке враження, що про книги «Темної вежі» я написав більше, ніж про саму Темну вежу. Серед іншого, мені йдеться про дедалі пухкіший синопсис (також відомий як «Зміст попередніх романів») на початку кожних п'яти томів і післямови (здебільшого геть непотрібні, а якщо озирнутися назад, то за них навіть соромно стає). Майкл Вілан, екстраординарний художник, який ілюстрував перший том і цей, виявився також класним літературним критиком, коли, прочитавши чернетку Сьомого Тому, сказав (і що приємно — не добираючи виразів), що та доволі легковажна післямова, яку я втулив наприкінці, дратує і геть не в тему. Я придивився до неї і зрозумів, що це справді так.

Першу половину того написаного з добрими намірами, проте недоречного есе можна знайти у вступі до перших чотирьох томів циклу; він називається «Коли тобі дев'ятнадцять». Я подумував залишити сьомий том без післямови взагалі, щоб Роландове відкриття на верхівці його Вежі було моїм останнім словом. Та потім збагнув, що маю сказати ще одну річ, що мені насправді потрібно її сказати. Це стосується моєї присутності в моєму власному романі.

Є такий слизький літературознавчий термін — металітература. Ненавиджу його. Ненавиджу його претензійність. Я опинився у книзі лише тому, що вже давно розумів (свідомо — після того, як написав «Безсоння» 1995 року, а несвідомо — після того, як тимчасово втратив слід отця Дональда Каллагена ближче до кінця «Салимового Лігва»), що багато моїх книжок пов'язані зі світом та історією Роланда. І позаяк саме я їх написав, то мені здавалося логічним, що я — частина стрільцево-го ка. Мій задум полягав у тому, щоб романи «Темної вежі» стали

своєрідним підсумком, поєднанням якнайбільшої кількості моїх попередніх історій під склепінням надісторії. Я не хотів, щоб це мало претензійний вигляд (і надіюся, що так воно і є), просто мав намір показати, як життя впливає на мистецтво (і навпаки). Я думаю, якщо ви читали ці останні три томи «Темної вежі», то зрозумієте, чому мої балачки про вихід на пенсію в цьому контексті обростають змістом. У певному сенсі, мені більше нічого сказати тепер, коли Роланд досягнув своєї мети... і я сподіваюся, читач зрозуміє, що ріг Ельда опинився в стрільця як натяк на те, що він нарешті, можливо, став на шлях до розв'язання своєї проблеми. А може, навіть до спокути. Розумієте, усе було зав'язано на тому, щоб дійти до Вежі (мені — до моєї, Роланду — до Роландової), і врешті-решт це сталося. Вам може не подобатися те, що Роланд знайшов на верхівці, але це вже інша річ. І не пишіть мені розлючених листів, бо я на них не відповідаю. На цю тему мені більше сказати нічого. Як хочете правду, то мене й самого не надто порадувала кінцівка, але вона була *така як слід*. Єдино можлива, насправді. Не забувайте, що я не зовсім вигадую всі ці речі, я просто записую те, що бачу.

Читачі розмірковуватимуть над тим, наскільки «реальний» той Стівен Кінг, який з'являється на сторінках роману. Відповідь — «не дуже», хоча той, кого Роланд і Едді зустрічають у Бريدжтоні («Пісня Сюзанни»), доволі близький до Стівена Кінга, якого я пам'ятаю з тих часів. Що ж до Стівена Кінга, який з'являється в останньому томі... що ж, скажімо так: дружина попросила, щоб я був такий ласкавий і не давав фанатам серії точних вказівок щодо того, де ми живемо і хто ми є насправді. З цим я погодився. Не тому, що мені так хотілося, — «двигуном» цієї історії частково є відчуття того, як світ літератури проривається в реальний світ, — а тому, що це життя не лише моє, а й моєї дружини, і вона не заслуговує на покарання за те, що любить мене і зі мною живе. Тому я до великої міри «олітературив» географію Західного Мену, сподіваючись на те, що читачі зрозуміють художній задум і те, чому я так витлумачив власну в ньому роль. А якщо вам закортить заїхати в гості й сказати «здрастуйте», то, будь ласка, сядьте і подумайте, перш ніж це робити. Ми з сім'єю вже й так частково позбавлені приватності, тож я не маю ані найменшого бажання втрачати її ще більше, хай вам буде відомо. Мої книжки — це спосіб познайомитися з вами. Нехай же й вони будуть для вас способом познайомити-

ся зі мною. Цього достатньо. Від імені Роланда та всього його ка-тету (тепер розкиданого по світах, вибачайте) дякую вам за те, що подорожували разом зі мною. Це був найважливіший проект усього мого життя, і тепер я знаю (та, на жаль, запізно), що не все в ньому мені добре вдалося. Та й хіба існують літературні твори, у яких письменникові все добре вдалося? І попри все це, я не шкодую про жодну хвилину того часу, який прожив у «де» й «коли» Роланда. Ті дні в Серединному й Прикінцевому світах — то було щось надзвичайне. У ті дні моя уява була така чітка, що я відчував запах куряви й чув, як порипує шкіра.

Стівен Кінг

21 серпня 2003 року

ЗМІСТ

<i>Частина перша.</i>	
МАЛЕНЬКИЙ ЧЕРВОНИЙ КОРОЛЬ ДАН-ТЕТЕ	11
<i>Частина друга</i>	
БЛАКИТНИЙ РАЙ ДЕВАР-ТОЇ	137
<i>Частина третя</i>	
У ЦЬОМУ МАРЕВІ, ЗІТКАНОМУ З ЗЕЛЕНІ ТА ЗОЛОТА ВЕС'-КА ГАН.....	395
<i>Частина четверта</i>	
БІЛІ ЗЕМЛІ ЕМПАТИКИ. ДАНДЕЛО	511
<i>Частина п'ята</i>	
СКАРЛАТНЕ ПОЛЕ КАН'-КА НО РЕЙ.....	659
<i>Епілог</i>	
СЮЗАННА В НЬЮ-ЙОРКУ	741
<i>Кода</i>	
ЗНАЙДЕНІ	751
<i>Додаток</i>	767
<i>Від автора</i>	777

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Темна вежа. Темна вежа VII
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *В. О. Трубчанинов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Н. Я. Радченко*

Підписано до друку 24.02.2021. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 41,16.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
  - на сайті Клубу: bookclub.ua
  - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Кінг С.

K41 Темна вежа. Темна вежа VII : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. О. Любенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 784 с.

ISBN 978-617-12-8584-2

ISBN 978-1-880418-62-2 (англ.)

Остання книга легендарного циклу Стівена Кінга! Тривалі мандри стрільця Роланда добігають кінця. Проте реальний світ і художній настільки переплітаються, що вже самому Кінгу загрожує смертельна небезпека. Ціною надзвичайних зусиль герої рятують життя письменників, а він — їм. І нарешті досягнуто омріяну мету — Багряного Короля переможено, нога стрільця ступає на сходи Темної вежі, він піднімається дедалі вище. Верхівка Вежі — фінал історії, геть не очікуваний, не той, якого прагне читач і... навіть сам письменник, а той, що його вимагає надісторія.

УДК 821.111(73)

СТІВЕН КІНГ

ЦИКЛ «ТЕМНА ВЕЖА»

СТРИЛЕЦЬ. ТЕМНА ВЕЖА I

КРИЗЬ ЧАС. ТЕМНА ВЕЖА II

ЗАГУБЛЕНА ЗЕМЛЯ. ТЕМНА ВЕЖА III

ЧАКЛУН ТА СФЕРА. ТЕМНА ВЕЖА IV

ВІТЕР У ЗАМКОВУ ШПАРИНУ.
ТЕМНА ВЕЖА IV (ПРОДОВЖЕННЯ)

ВОВКИ КАЛЬЇ. ТЕМНА ВЕЖА V

ПІСНЯ СЮЗАННИ. ТЕМНА ВЕЖА VI

ТЕМНА ВЕЖА. ТЕМНА ВЕЖА VII

СТІВЕН КІНГ

МІСТЕР МЕРСЕДЕС	ЧОТИРИ ПІСЛЯ ПІВНОЧІ
ЩО ВПАЛО, ТЕ ПРОПАЛО	КРІСТІНА
КІНЕЦЬ ЗМІНИ	ПРОТИСТОЯННЯ
11/22/63	СЕРЦЯ В АТЛАНТИДІ
СЯЙВО	ПУЛЬТ ҐВЕНДІ
ДОКТОР СОН	ЗЕЛЕНА МИЛЯ
ІСТОРІЯ ЛІЗІ	КЕРРІ
ПІД КУПОЛОМ	СПЛЯЧІ КРАСУНІ
МІЗЕРІ	АУТСАЙДЕР
ЯРМАРОК НІЧНИХ ЖАХІТЬ	ПІДНЕСЕННЯ
ВОНО	КОЛИ ВПАДЕ ТЕМРЯВА
ВІДРОДЖЕННЯ	ІНСТИТУТ
ЛОВЕЦЬ СНІВ	ПОВНА ТЕМРЯВА. БЕЗ ЗІРОК
КУДЖО	ЧОТИРИ СЕЗОНИ
ТЕМНА ВЕЖА (ЦИКЛ)	САЛИМОВЕ ЛІГВО
КРАЇНА РОЗВАГ	МЕРТВА ЗОНА
ЯКЩО КРОВ ТЕЧЕ	